

Kaj se je zgodilo — ali je zopet sanjala? Iz vrat zgrajene ribiške kočice je priplavala srebrna ribica, ki je rasla in rasla! Glas je zaklical: »Breda, pridi hitro!«

Objela je z rokami ribico okoli vratu in se oprijela njenih plavut — tedaj je planil razjarjeni kralj na vrt in hotel razbiti hišico in ribico. Breda je trdno sedela na hrbtu ribice in še preden je mogel kralj zamahniti s pestjo, sta bila že daleč, daleč od njega.

Prekrasna je bila vožnja po mesečini. Na ribici je jahala Breda kakor na udomačenem konjičku. Vedno globlje in globlje sta padala.

Drobna temna točka se je pričela prikazovati v daljavi in je postajala vedno večja in večja. Bila je to ribiška koča. Počasi se je spustila riba v plitvo morje ob obali; Breda je zdrknila z njenega

hrbta in stala zopet na zemlji. Dvoje rok se ji je oklenilo okoli vratu. Obrnila se je — in zagledala svojo umrlo mamico. »Mamica? ... Mamica!« ...

»Rešila sem te, draga Breda, bodi pridna in pozdravi očeta!« Potem je izginila — samo drobno ribico je bilo videti, kako je zaplaval v globokejše morje ...

Breda je stekla v hišo, padla očetu okoli vratu, se razjokala od veselja in radosti in pripovedovala o mamici.

Kralj viharjev pa je bil zelo razjarjen zaradi Brede in njenega očeta. Ves divji je vsak dan udarjal s pestjo po vodi, da se je peneče vzvalovila in potapljala ribiške ladjice.

Tedaj je rekel Peter: »Nič dobrega nam ne želi kralj viharjev! Odpotovala bova!« Spravila sta skupaj svoje stvari, trnke in mreže, in rože iz vrta in sta zapustila hišo. Prazno kočico sta pa podarila staremu Marku.

Daleč preko dežele sta odpotovala, tja, kjer je nehalo kraljestvo kralja viharjev in kjer se je pričela deželna solnčnega kralja. Tam sta si postavila novo hišico in živela srečno in zadovoljno.

Šaljivka.

Tamkaj za zeleno cesto
vem za čudovito mesto:
So kot smola breze črne,
lezejo kot polži srne,
lajajo kot psi podgane,
miši mačkam so vdane.
Beli tam so vsi zamorci,

učenjaki vsi so norci,
vsak učitelj tam zloguje,
a učenec — poučuje.
So marljivi vsi tlačani,
a lenuhi vsi — župani.
Le — ker tjakaj ni poti,
tamkaj nihče bil še ni.

Danilo Gorinšek.